

Осми је од Седморице — број три

Данило два

Jeff Pippenger

2023-09-17

Питање које ћемо настојати да разрешимо у овом чланку јесте како се прво помињање царстава библијског пророштва у другој глави Данила слаже са последњим помињањем царстава библијског пророштва у седамнаестој глави Откривења. Намера ми је да покренем нека питања о томе шта је заправо идентификовано у Навуходоносоровом лику и о ставу пионира да је њихова историја представљала тренутак када ће камен ударити у стопала лика.

Sestra Vajt ukazuje da smo dospeli do tačke u kojoj je „Božje sveto delo predstavljeno stopalima kipa u kojima je gvožđe bilo pomešano s blatnjavom glinom“, što ona dalje opisuje kao „mešanje crkvene veštine i državničke veštine“.

„Дошли смо до времена када је Божје свето дело представљено стопалима кипа у којима је гвожђе било помешано с блатњавом глином. Бог има народ, избрани народ, чије расуђивање мора бити посвећено, који не сме постати несвет тиме што ће на темељ полагати дрво, сено и стрњику. Свака душа која је одана Божјим заповестима видеће да је особеност наше вере субота седмога дана. Када би власт поштовала суботу онако како је Бог заповедио, стајала би у Божјој сили и у одбрани вере једном предате светима. Али државници ће подржавати лажну суботу и мешаће своју верску веру с држањем овог детета папства, уздижући је изнад суботе коју је Господ посветио и благословио, одвојивши је да је човек светкује као светињу, као знак између Њега и Његовог народа до хиљаду нараштаја. Мешање црквене политике и државне политике представљено је гвожђем и глином. Овај савез слаби сву силу цркава. Ово обдаривање цркве влашћу државе донеће зле последице. Људи су готово прешли границу Божјег дуготрпљења. Они су своју снагу уложили у политику и ујединили се с папством. Али доћи ће време када ће Бог казнити оне који су поништили Његов закон, и њихово зло дело обрушиће се на њих саме.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Време у које смо дошли, када се Божје свето дело меша са црквеном политиком и државном политиком, представља опис једног прогресивног временског раздобља. Она каже да то мешање „слаби сву силу цркава“, да ће оно „донети зле последице“, и да ће „доћи време када ће Бог казнити оне који су Његов закон учинили ништавним“.

Мешање цркве и државе, које слаби силу цркава, представља опис Пергамске цркве, где је сједињавање црквене политике и државничке политике представљало отпад који претходи откривању човека греха. Пергам и цар који симболизује компромис између хришћанства и идолопоклонства јављају се у четвртном царству из Данила 2. Тај компромис је у Данилу 2 представљен употребом речи „глина“.

Ти, царе, гледао си, и гле, један велик лик. Тај велики лик, чији сјај беше изванредан, стајаше пред тобом; и обличје му беше страшно. Глава тога лика беше од чистог злата, прса његова и мишице његове од сребра, трбух његов и бедра његова од бронзе, ноге његове од гвожђа, а стопала његова делом од гвожђа и делом од глине. Гледао си док се не одвали камен без руку, који удари лик у његова стопала, која беху од гвожђа и глине, и разби их у комаде. Данило 2:31–34.

Како се Данилово тумачење наставља, то више није „глина“, него је постало прљаво, односно „блатњава глина“.

А што си видео стопала и прсте, делом од грнчарске глине а делом од гвожђа, царство ће бити подељено; али ће у њему бити нешто од чврстине гвожђа, јер си видео гвожђе помешано с блатњавом глином. Данило 2:41.

Чиста глина, која је била грнчарева глина, постаје блатњава глина. Бог је Божански Грнчар, и Његово дело никада није блатњаво.

А сада, Господе, Ти си наш отац; ми смо глина, а Ти наш грнчар; и сви смо дело Твоје руке. Исаија 64:8.

У историји паганског Рима, смирска црква била је чиста глина. У историји Пергама, који је четврто царство у Данилу 2, глина се мења у блатњаву глину. Оно што се у одломку најпре помиње једноставно као „глина“, а потом као „лончарска глина“, током даљег тумачења прелази у „блатњаву глину“. Пергам је место где је та промена извршена како би се припремио пут за Тијатиру, односно папски Рим. Промена из „глине“ у „блатњаву глину“ јесте отпад који припрема пут за Тијатиру, који Павле у 2. Солуњанима означава као „најпре да дође отпад“.

Милерити нису могли да виде даље од четвртог царства Рима и очекивали су да Други Христов долазак буде следећи пророчки догађај, јер камен који удара у стопала кипа представља Други долазак. Али да ли је Христос успоставио царство 1798. године? Он је заиста дошао у Светињу над светињама 22. октобра 1844. да прими царство, али да ли је оно тада било успостављено?

Одговор на прво од та два питања јесте да Христос није успоставио Своје вечно царство 1798. године. Одговор на друго питање, да ли је Христос успоставио Своје вечно царство 22. октобра 1844. године, такође је не.

Да ли је било успостављено царство у време паганског Рима? Постављам ово питање зато што су пионири разумевали да је четврто царство и пагански и папски Рим, што 1798. годину означава као завршетак четвртог царства, када ће Христос успоставити вечно царство. Али књига Откривења указује на четири царства која следе после паганског Рима.

Ако четврто гвоздено царство у Данилу 2 једноставно представља незнабожачки Рим, при чему је компромис Константина представљен тиме што је глина постала блатњава глина, да ли је Христос успоставио царство у тој историји? Одговор је да. На крсту, што је историја Пергама, а не Тијатире, Христос је успоставио Своје царство „благодати“. На крсту је било

успостављено вечно царство, а престо тог царства представља образац престола који ће бити постављен за време позног дажда. Тај престо позног дажда представља Његово царство „славе“.

„Објава коју су ученици објавили у име Господње била је у сваком погледу тачна, а догађаји на које је упућивала већ су се тада збивали. ‘Навршило се време, и приближило се царство Божје’ — била је њихова порука. По истеку ‘времена’ — шездесет и девет седмица из Данила 9, које су се имале пружити до Месије, ‘Помазаника’ — Христос је примио помазање Духом после свога крштења од Јована на Јордану. А ‘царство Божје’, за које су они објавили да се приближило, било је успостављено Христовом смрћу. То царство није било, као што су били научени да верују, земаљско царство. Нити је то било оно будуће, бесмртно царство које ће бити успостављено када ‘царство и власт и величанство царско под свим небом буде дано народу светаца Вишњег’; то вечно царство, у коме ће ‘све власти Њему служити и Њега слушати’. Данило 7:27. Како се употребљава у Библији, израз ‘царство Божје’ служи да означи и царство благодати и царство славе. Царство благодати Павле износи на видело у Посланици Јеврејима. Пошто је указао на Христа, саосећајног Посредника који ‘може пострадати с нама у нашим слабостима’, апостол каже: ‘Да приступамо, дакле, слободно престолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат.’ Јеврејима 4:15, 16. Престо благодати представља царство благодати; јер постојање престола подразумева постојање царства. У многим својим причама Христос употребљава израз ‘царство небеско’ да означи дело божанске благодати у срцима људи.“

„Дакле, престо славе представља царство славе; а на ово царство се указује у Спаситељевим речима: ‘А кад дође Син човечији у слави својој, и сви свети анђели с њиме, тада ће сести на престо славе своје: и сабраће се пред њим сви народи.’ Матеј 25:31, 32. Ово царство је још увек будуће. Оно неће бити успостављено до другог Христовог доласка.

„Царство благодати било је успостављено одмах после човековог пада, када је био сачињен план за откупљење кривога рода. Оно је тада постојало у Божјој намери и по Божјем обећању; и вером су људи могли постати његови поданици. Ипак, оно није било стварно утемељено све до Христове смрти. Чак и након што је ступио у своју земаљску мисију, Спаситељ, уморан од тврдокорности и незахвалности људи, могао је одустати од жртве на Голготи. У Гетсиманији чаша јада дрхтала је у Његовој руци. Он је и тада могао отрти крвави зној са Свога чела и оставити криви род да пропадне у свом безакоњу. Да је то учинио, за пале људе не би могло бити откупљења. Али када је Спаситељ предао свој живот и својим самртним дахом повикао: ‘Свршено је’, тада је испуњење плана спасења било осигурано. Обећање спасења, дато грешном пару у Едену, било је потврђено. Царство благодати, које је раније постојало по Божјем обећању, тада је било успостављено.“ Велика борба, 347.

Христос је заиста успоставио вечно царство у пророчкој историји паганског Рима, а не на крају папског Рима. Он такође успоставља Своје царство славе о Свом Другом доласку, што обухвата историју позног дажда, када се ослобађају четири ветра ислама.

„Позни дажд долази на оне који су чисти — сви ће га тада примити као некада.“

„Када четири анђела пусте, Христос ће успоставити Своје царство. Нико не прима позни дажд осим оних који чине све што могу. Христос би нам помогао. Сви би могли бити победници благодаћу Божјом, кроз крв Исусову. Цело небо је заинтересовано за то дело. Анђели су заинтересовани.“ Spalding and Magan, 3.

Када се четири ветра пусте, Христос успоставља Своје царство. И позни дажд и пуштање четири ветра представљају прогресивне догађаје, и ниједно не представља одређени тренутак у времену. Четири ветра представљају ислам.

„Анђели задржавају четири ветра, представљена као гневани коњи који настоје да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на свом путу разарање и смрт.“

„Зар ћемо спавати управо на самом прагу вечног света? Зар ћемо бити троме и хладни и мртви? О, кад бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји удахнут у Његов народ, да би стали на своје ноге и живели. Треба да увидимо да је пут узак и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без границе.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

Анђели задржавају разјареног коња ислама који настоје да се отргне, носећи на свом путу смрт и разарање, у временском раздобљу када се Дух Божји излива на Божји народ. Тада они стају на своје ноге и оживљавају. Пре него што је Дух удахнут у њих, Божји народ је мртав, јер дах Духа чини да они устану и живе. Када сестра Вајт каже да смо сада дошли у време када стопала кипа, помешана од гвозђа и блатнаве глине, представљају сједињење цркве и државе, изливање позног дажда још увек је било у будућности.

„Позни дажд треба да се излије на Божји народ. Моћни анђео треба да сиђе с неба, и сва земља треба да се обасја његовом славом.“ Review and Herald, April 21, 1891.

У Откривењу осамнаест постоје два гласа.

„Када је Исус отпочео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго чишћење Храма. Тако се и у последњем делу опомене свету упућују два засебна позива црквама.“ Selected Messages, књ. 2, 118.

Први глас је позив на буђење Божјем народу, а други глас је позив на буђење другој Божјој деци која су још увек у Вавилону.

„Постоје свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самој сени смрти, — успаван, успаван. Ко осећа душевне муке да их пробуди? Који глас може допрети до њих? Мој ум се преноси у будућност, када ће бити дат знак: ‘Ево Женика иде; изађите му у сусрет.’ Али неки ће одлагати да набаве уље за допуњавање својих светилки, и сувише касно ће увидети да карактер, који је представљен уљем, није преносив.“ Bible Echo, May 4, 1896.

У одломку су постављена два питања. Који осећају душевне муке да би их оне пробудиле? Који глас може допрети до њих?

„Глас“ који буди свет јесте други глас из Откривења осамнаест који позива друго Божје стадо да изађе из Вавилона. И Божји народ и свет треба да буду пробуђени Поноћним покличем, који је једноставно још један симбол позног дажда.

Да ли су милерити били у праву када су утврдили да ће у данима четвртог царства Христос успоставити вечно царство? Да.

Успоставио је Своје царство „благодати“ на крсту, и то током историје четвртог царства библијског пророчанства. То царство је незнабожачки Рим. Да ли је у Данилу 2 представљен отпад који претходи цркви Тијатире? Да, јер се глина, која представља Божји народ, изменила из глине у блатњаву глину. Где се, дакле, Тијатира налази у лику? Или је уопште у лику? Она је представљена у лику, а Навуходоносор баца светлост на ту чињеницу када у четвртом поглављу Данила достиже врхунац своје охоле надмености.

Цар проговори и рече: Није ли то Вавилон велики, који ја сазидах за дом царски силом моћи своје и на славу величанства својега? Данило 4:30.

Непосредно пре него што је Навуходоносор примио своју казну од две хиљаде пет стотина и двадесет дана живота као звер пољска, испољио је своју охолост постављајући питање да ли је он саградио царство које је Вавилон велики? Блудница из Откривења седамнаест има написано на своме челу: „ТАЈНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИ, МАТИ БЛУДНИЦАМА И ГАДОСТИМА ЗЕМАЉСКИМ.“ Римска црква, како је назива Сестра Вајт, јесте Вавилон велики. Златна глава на кипу представља дословни Вавилон, а она такође представља и духовни Вавилон, пето царство библијског пророчанства које има јединствено обележје да је сила која је примила смртну рану. У Исаји двадесет и три, папска сила, представљена као Тир, била би заборављена седамдесет година, као дани једнога цара. Дословни Вавилон, представљен Навуходоносором, такође је примио смртну рану која је била исцељена када је Навуходоносор био прогнан из свога царства на две хиљаде пет стотина и двадесет дана. Дословни Вавилон велики био је праслика духовног Вавилона великог, и обома су њихова царства била привремено одузета, а потом обновљена. Блудница из Откривења седамнаест није имала у руци сребрну чашу, нити бронзану или гвоздену чашу; имала је златну чашу.

И жена беше обучена у пурпур и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисерима, имајући у руци својој златну чашу, пуну гадости и нечистоте свога блуда. Откривење 17:4.

Злато је представљало дословни Вавилон, а такође представља и духовни Вавилон, пето царство библијског пророчанства које је задобило смртну рану 1798. године, када је шесто царство библијског пророчанства ступило на престо. После дословног Вавилона у лику је следило сребрно царство које се састојало од две силе, Мида и Персијанаца, а персијски рог у осмом поглављу Данила изашао је последњи и био виши. Дарије Мидац био је први рог, а његов војсковођа, Кир, био је Персијанац који ће коначно доћи на власт после мидијског цара Дарија.

Kir je bio praslika Hrista koji je trebalo da započne proces oslobađanja Božjeg naroda iz ropstva. Medo-persijsko carstvo predstavlja šesto carstvo biblijskog proroštva, a to su Sjedinjene Države. Sjedinjene Države imaju dva roga, koji predstavljaju republikanizam i protestantizam. Darije predstavlja republikanski rog Sjedinjenih Država, a Kir predstavlja rog protestantizma. Kao što je Kir započeo proces oslobađanja Božjeg naroda da bi obnovio Jerusalim i hram, tako su Sjedinjene Države bile zemlja koja je bila podignuta da oslobodi zarobljenike iz ropstva duhovnog Vavilona kako bi se podigao duhovni hram, kojem su mileriti položili temelj. Doslovno ropstvo u Vavilonu, koje je trajalo sedamdeset godina, bilo je slika ropstva u duhovnom Vavilonu tokom hiljadu dvesta šezdeset godina. Sjedinjene Države su srebrna ramena u Nabuhodonosorovom kipu.

Треће царство од месинга била је Грчка, која представља светско царство. То царство су Уједињене нације, које су у седамнаестој глави Откривења биле царство које 1798. године још није било дошло. Десет царева из седамнаесте главе Откривења саглашавају се да предају своје царство папству, осмом царству, које је од седам. Они склапају овај договор зато што су на то приморане од стране Сједињених Америчких Држава, и зато што свет бива уништаван „четири ветра“ ислама, који се ослобађају у време позног дажда, који почиње да се у пуноћи излива при недељном закону у Сједињеним Америчким Државама.

При доношењу недељног закона у Сједињеним Америчким Државама, Бог успоставља Своје царство „славе“ док уздиже Свој народ као знамење да позове другу Божју децу да изађу из Вавилонa. Тако рог протестантизма израста последњи и виши је од првога, у складу са два рога Мидо-Персије. Када се Уједињене нације сагласе да предају папству управу над светом, ослобађају се четири ветра ислама и светско царство суочава се са ратом који је уследио након смрти првога рога Грчке, који беше сломљен и изнедри четири рога.

Када лик допре до стопала од гвожђа (државничка власт) и меке глине (црквена власт) и до десет прстију (десет царева), камен који се без руку одвалио од горе удара у стопала лика. Милерити су били верни Даниловом лику онолико колико су могли бити верни са свог становишта у пророчкој историји. Али Алфа и Омега увек крај приказује почетком, а четири царства на Навуходоносоровом лику представљају четири дословна царства која предображавају своје духовне пандане на крају света.

Међу царствима историје, Рим излази као осми и од седморице је. У седмој глави Данила, Рим излази као осми и од седморице је. У осмој глави Данила, Рим излази као осми и од седморице је. У седамнаестој глави Откривења, Рим излази као осми и од седморице је. У другој глави Данила, која представља прво помињање царстава библијског пророчанства, савремени духовни Рим излази као осми и од седморице је. Први (Алфа) приказ царстава библијског пророчанства поистовећује последњи (Омега).

„Дошли смо до времена када је Божје свето дело представљено стопалима кipa у којима је гвожђе било помешано са блатњавом глином. Бог има народ, избрани народ, чије расуђивање мора бити посвећено, који не сме постати несвет стављајући на темељ дрво, сено и стрњику. Свака душа која је верна Божјим заповестима увидеће да је обележје наше вере субота седмога дана. Када би власт поштовала суботу онако како је Бог

заповедио, стајала би у Божјој сили и у одбрани вере једном предате светима. Али државници ће подупирати лажну суботу и мешаће своју верску веру са држањем овог детета папства, уздижући је изнад суботе коју је Господ посветио и благословио, одвојивши је да је човек светкује, као знак између Њега и Његовог народа до хиљаду поколења. Мешање црквене политике и државне политике представљено је гвожђем и глином. Овај савез слаби сву силу цркава. Ово давање цркви силе државе донеће зле последице. Људи су готово прешли границу Божјег дуготрпљења. Своју снагу уложили су у политику и ујединили се са папством. Али доћи ће време када ће Бог казнити оне који су укинули Његов закон, и њихово зло дело обориће се на њих саме.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Алфа и Омега је исправно пионирско разумевање друге главе књиге пророка Данила учинио „новим“.

И Онај који седи на престолу рече: Ево, све ново творим. И рече ми: Напиши, јер су ове речи истините и верне. И рече ми: Свршено је. Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак. Ја ћу жедноме дати бесплатно са извора воде живота. Откривење 21:5, 6.